

«Ο,τι έκαναν στην Ελλάδα το πληρώνουν τώρα οι ίδιοι»

Ο Γιάννης Βαρουφάκης μιλά στην «R» για το βιβλίο «Ανίκητοι Ηττημένοι», που παρουσιάζεται αύριο και συνολικά θα κυκλοφορήσει σε 13 χώρες

Του **ΒΑΣΙΛΗ ΣΚΟΥΡΗ**
v.skouris@realnews.gr

Στην αντιπρόταση περνά ο Γιάννης Βαρουφάκης. «Ο,τι έκαναν στην Ελλάδα το πληρώνουν τώρα οι ίδιοι. Με το Brexit, με τη Μέρκελ να είναι ανίσχυρη μπροστά στην AfD, με τον Τραμπ στις Ηνωμένες Πολιτείες», δηλώνει στη Realnews ο πρώην υπουργός Οικονομικών, ο οποίος αύριο παρουσιάζει το βιβλίο του «Ανίκητοι Ηττημένοι. Για μια Ελληνική Άνοιξη μετά από ατελείωτους μνημονιακούς χειμώνας», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκι.

Το βιβλίο του πρώην υπουργού Οικονομικών, μάλιστα, που εκδόθηκε στη Βρετανία με τεράστια επιτυχία, θα κυκλοφορήσει την επόμενη εβδομάδα στη Γαλλία, στη Γερμανία και στην

Ισπανία και αμέσως μετά στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και στον Καναδά. Συνολικά, θα κυκλοφορήσει σε 13 χώρες, προσθέτοντας ισχύ, αλλά και ευκαιρίες στον Γ. Βαρουφάκη για νέες παρουσιάσεις στις αντίστοιχες χώρες. Πολύ περισσότερο καθώς, όπως αποκάλυψε η «R» την περασμένη Κυριακή, ο πρώην υπουργός Οικονομικών επιδιώκει το DiEM25, η κίνηση της οποίας ηγείται, να κατέβει -πέραν των ευρωεκλογών- στις επόμενες εκλογές στη χώρα μας και για τον σκοπό αυτό από 1 έως 7 Νοεμβρίου ψηφίζουν τα μέλη του.

«Το Brexit, για παράδειγμα, δεν θα γινόταν εάν ένα 5% των Βρετανών Εργατικών, απείσμενοι από τη στάση της Ευρώπης απέναντι στην Ελλάδα και στους πολίτες της, δεν αποφάσιζαν την τελευταία στιγμή να ψηφίσουν υπέρ της αποχώρησης της χώρας τους», αναφέρει χαρακτηριστικά στην «R» ο συγγραφέας, που κάνει λόγο για «αρχαία τραγωδία», καθώς ισχυροί άνθρωποι διαχειριζόμενοι την εξουσία τους αυτοκαταστρέφονται.

«Το Brexit, με τη σειρά του, ενίσχυσε τον Τραμπ στην άλλη μεριά του Ατλαντικού. Η εκλογή του Τραμπ φύσηξε ούριο άνεμο στα πανιά των ξενοφοβικών εθνικιστικών δυνάμεων σε όλη την Ευρώπη. Στο μεταξύ ο Βλαντιμίρ Πούτιν πα-

ραηρούσε χαμογελαστός, τρίβοντας τα μάτια του, τον τρόπο που η Δύση αυτοϋπονομεύεται με σθένος περισσό», τονίζει χαρακτηριστικά. «Φοβούμενοι ότι η ακήρυκτη πτώση της Ελλάδας θα τους κόστιζε την εξουσία τους, επέμεναν στην εφαρμογή πολιτικών που σταδιακά υπονόμει τον πολιτικό τους έλεγχο, όχι μόνο επί της Ελλάδας αλλά και επί της Ευρώπης συνολικά».

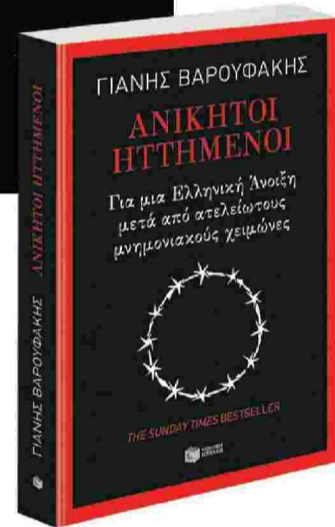
Στον πρόλογο κιάλας της ελληνικής έκδοσης του βιβλίου του, ο Γ. Βαρουφάκης αποκαλύπτει: «Το μέγα λοιπόν ερώτημα ήταν, και παραμένει, το εξής: Τι θα ήταν καλύτερο τον Ιούλιο του 2015; Ένα Grexit, το οποίο δεν θέλαμε; Ή το 3ο μνημόνιο εναντίον του οποίου εξεγερθήκαμε; Η απάντηση απλή: Το Grexit! Ναι, το κόστος θα ήταν μεγάλο. Όμως, όχι ιδιαίτερα πιο μεγάλο από το κόστος της αποτελμάτωσης και ερημοποίησης (α) που μας έφεραν τα capital controls, (β) η μονιμοποιημένη λιτότητα και εκχώρηση εθνικού πλούτου και κυριαρχίας στους δανειστές και στα λοιπά αρπακτικά και (γ) η συνεχιζόμενη μετανάστευση».

Η χώρα, μην ξεχνάμε, έχει ήδη το ένα πόδι εκτός της ευρωζώνης, καθώς τα capital controls δημιούργησαν δύο ευρώ: τα "χάρτινα" που έχουν την ίδια αξία με τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά ευρώ και τα "τραπεζικά" ευρώ που είναι εγκλωβισμένα στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα. Από το καλοκαίρι του 2015 μάλιστα, όταν έκλεισαν οι τράπεζες, οι Έλληνες έμαθαν το

πλαστικό χρήμα, όπως θα μάθαιναν να λειτουργούν το παράλληλο σύστημα πληρωμών που θα μας έδινε, κατ' αρχάς, τη δυνατότητα να κρατηθούμε στο ευρώ για κάποιους μήνες (ώστε να ξανασκεφτεί η κ. Μέρκελ την καταστροφική για την ευρωζώνη επιλογή του Grexit) και, εν τέλει, αν το Βερολίνο επέμενε στο Grexit, θα μπορούσε να αποτελέσει τη βάση για νέο νόμισμα».

Σημειώνει, δε, με νόημα: «Αν έστω και μια στιγμή, τότε που μου προτάθηκε να συμμετάσχω στην κυβέρνηση Σύριζα, πίστευα ότι η ηγεσία του θα ενέ-

πιπε στην αυταπάτη ότι η υποταγή στην τρόικα ήταν λιγότερο κακή λύση από το Grexit, δεν υπήρχε πιθανότητα να συμμετέχα. Κι αυτό γιατί, όπως λέγαμε τότε με τον Αλέξη και τους υπόλοιπους συντρόφους, ο μόνος τρόπος να βγει η χώρα από τη φυλακή του χρέους παραμένοντας στο ευρώ ήταν να φοβάται το 3ο μνημόνιο περισσότερο απ' ό,τι φοβόταν το Grexit».

Για τις βιντεοσκοπήσεις

«Οι βιντεοσκοπήσεις από τη Δανάη αποτελούν το προσωπικό μου ημερολόγιο. Κάθε βράδυ που γυρνούσα σπίτι η Δανάη με ρωτούσε τι έγινε την ημέρα και το έγγραφε στο βίντεο του κινητού. Αν τηλεφωνούσε και κάποιος από την ηγεσία των δανειστών το βιντεοσκοπούσε, αλλά μόνο εγώ ακουγόμουν. Τι εννοεί από αυτό;», αναφέρει ο Γ. Βαρουφάκης, ενώ στον πρόλογο του βιβλίου του αναφέρει για το θέμα:

«Σε ένα βιβλίο όπου τόσο πολλά εξαρτώνται από το "τι είπε ποιος σε ποιον και πότε", κατέβαλα κάθε προσπάθεια να διασφαλίσω την ακρίβεια των αναφορών στα λεγόμενα των πρωταγωνιστών. Για τον σκοπό αυτό κατέφυγα σε διαλόγους ηχογραφημένους με το κινητό μου (από τα Eurogroup και επίσημες συναντήσεις εκτός Ελλάδας με εκπροσώπους των δανειστών), σε τηλεφωνικούς διαλόγους μου τους οποίους βιντεοσκοπούσε η Δανάη Στράτου τις μεταμεσονύκτιες ώρες στο σπίτι μας (όπου καταγραφόταν μόνο τι έλεγα εγώ) και σε χειρόγραφες σημειώσεις που κρατούσα τον καιρό εκείνο μετά από συνομιλίες, συσκέψεις κ.λπ.».

η άποψη

του **ΜΑΚΗ ΤΖΙΟΥΦΑ***

*Νομικού

Ο δρόμος της Μέρκελ

ΟΤΑΝ το 1992 η ανάπτυξη των ευρωπαϊκών λαών συνδέθηκε μέσω του δημόσιου πλούτου των με την αποκλειστική χρηματοδότηση αυτής από τις διεθνείς κεφαλαιαγορές, ελάχιστοι αντελήφθησαν τον κίνδυνο, όταν παρουσιαστεί μια μεγάλη κρίση στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, ότι αυτό θα βρισκόταν πλέον σε θέση να θυσιάσει την ανάπτυξη των λαών, αν αυτό επέβαλλαν τα συμφέροντά του. Όταν λοιπόν προκλήθηκε η κρίση του 2007-2008 στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, προς εξυπηρέτησή του αυτή μεταλλάχθηκε σε ελληνική κρίση χρέους και μετά κι άλλων κρατών. Στην Ελλάδα, η οποία δυστυχώς επελέγη να είναι το πρώτο θύμα και το κύριο, για να περάσει παντού το μήνυμα ότι δεν είναι η πολιτική αυτή που διαμορφώνει την οικονομία, αλλά η οικονομία την πολιτική, ως μόνη λύση για δήθεν επάνοδο στην ανάπτυξη προτείνεται η παραχώρηση όλου του δημόσιου πλούτου της προς επενδυτές. Ετσι, το κράτος μας έπαψε να θυμίζει κράτος, γιατί πλέον όλα και με

όλους παζαρεύονται. Κράτος, όμως, χωρίς πλούτο δεν νοείται. Είναι καιρός να αντιληφθούμε ότι είναι άλλο πράγμα να αξιοποιείς αυτόν τον πλούτο ως εγγύηση για να δανειζεσαι από τις κεφαλαιαγορές, εγκληματικό να τον υποθηκεύεις σε άλλα κράτη, ειδικά μάλιστα όσο αυτός ο πλούτος είναι ακόμη εγγύηση προς τις αγορές για να σε χρηματοδοτούν, και άλλο εντέλει να τον παραχωρείς υπό την πίεση της Μέρκελ σε ιδιώτες επενδυτές. Αυτό αποτελεί άλωση του κράτους. Δεν έχει, μάλιστα, τόση σημασία σε ποια τιμή παραχωρούμε το κράτος προς εκμετάλλευσή του από ξένους ιδιώτες υπό συνθήκες πίεσης που το ανωτέρω σύστημα προκάλεσε και η Μέρκελ εξυπηρετεί. Το σημαντικό είναι ότι το παραχωρούμε! Κράτος και κοινωνία, όμως, δεν πάνε χωριστά. Είτε μαζί επιβιώνουν, είτε μαζί εξαφανίζονται. Μακάρι λοιπόν Τραμπ και Τσίπρας, τώρα που θα συναντηθούν, να αναστρέψουν αυτή την «πορεία ανάπτυξης», γιατί ο δρόμος της Μέρκελ είναι ο δρόμος του αφανισμού.

